

I.

Hvem er den mand der kommer til byen
kun for at skabe mishag?
Hans stemme er svar
på alle udtalte spørgsmål,
han taler vand, og se! Alle trækker
hans sværd.

Dét smil på hans læber;
ved daggry duver han blødt
mod pigens pande, en hvid
oblat.
Han dykker i hendes øjne til de blusser.
I skumringen er han
en glemsom, begærlig trækning
ved hendes mund. Og se!
Brødre vender sig mod brødre,
blodet flyder, og hans vand flyder,
alt synker i jorden som
forbandelser. Fortabelser,
afgrøden brændes ned,
de jager kvæget bort.
Hvad har de da tilbage?

Ved midnat at hæve kniven over hans hoved
spænde ham op til slagting
Som det står skrevet for sådan
står det skrevet
Gyd blod ! Rejs en stage med den dødes hoved!
Og hvilken fest.
Hans bødler skal afsondres
fra hinanden for evigt
ved deres egen mislyd,
dét er en ensomhed.
Hver dag at tabe alt på ny
for pigernes skamløse
ansigter: de er ham
og han er dem, dén uro
dét smil
på deres bløde læber.

II.

Mit ansigt er ikke rent
jeg er syg og rask
det er ondt og godt
at være her med dette
ansigt der ikke kan elskes
for sin længsel, ingen
kan spejle sig i det
min pande er sval
øjnene brænder
alt er tabt og vundet
Gud viser Lucifer rundt
i Lucifers rige
jorden drejer under solen
ægget drejer i moderens liv
det er godt og ondt
at være her med denne
krop der ikke kan hades
for sin hjemløshed, alt
er samlet i mundens lykke
munden mindes:
Jeg har set
sandelig har jeg
set
ørkenen blomstre.